

Terug naar Leufeld

Hoe de vreselijke drama's in Leufeld een vervolg krijgen

Marja van der Kolk

Proloog

Nora Bauer, de vrouw die zoveel ellende veroorzaakt heeft, mede door de schuld van haar vader, laat zich na haar enorme uitbarsting in Hotel am See, waar ze schreeuwde dat alles, de brand en de doden, haar schuld was, zich nu nergens meer zien. Heeft nog steeds ruzie met haar moeder. Daar gebeurt ook iets vreselijks mee.

Haar man Henri, voelt zich zo belazerd. Hij is gelukkig met zijn dochter Hannah. Zijn dochter met wie hij nog weleens skiet.

Joke en Karel, met Chris hun zoon zijn zeer gelukkig dat ze nu weer naar al die jaren herenigd zijn.

Markus, de vader van Toni, kiest nu ook voor verandering in zijn leven, nu na de dood van zijn dochters. Samen met Karel zit hij boven op de Kletterrampe. Ze bespreken hier de zomerse klimactiviteiten. Dat is ook een onderdeel van de skischool van Markus.

Plotseling, wat een toeval. 'Nora kreng Bauer, wat doe jij verdorie hier?'

Nora kijkt verschrikt op en dan

In het Boshuis bij Karin

Beneden op kantoor zit Karin te werken. Ze heeft het B&B – appartementje naast haar kantoor op deze onderste verdieping van haar huis net helemaal schoongemaakt. De gasten zijn vanochtend vroeg vertrokken. Ze werkt nu aan een nieuwe “SmaakvanWijn” presentatie. Die zal ze binnenkort in het restaurant van Ruud van Westen houden.

Greet gaat ook mee en zal daar dan zoals altijd voor het uitserveren van de hapjes zorgen. Dat ze dat toch elke keer wil doen, is heel bijzonder, want Greet heeft een zware baan. Dit keer is de presentatie een hele leuke quiz. Waarbij maar liefst 62 vragen over wijn, druiven en wijnstreken gesteld worden.

Karin is nu de powerpoint in elkaar aan het zetten. Terwijl ze de door haar op papier gemaakte quiz doorloopt, verzamelt ze vast alle wijnen die ze gaat laten proeven. Iedere keer komt daar de vraag bij: “Wat zit er in je glas?”

Boven hoort ze Paco kwispelen. Zachtjes springen tegen de voordeur aan. Ze loopt snel naar boven.

Ja, hoor daar staat Greet met een grote regenjas aan. Handen in de zakken.

‘Hee, wat gezellig. Kom binnen. Wil je wat drinken?’ Greet die Paco aan het knuffelen is, hangt ondertussen snel haar jas op. Ze knikt. ‘Ja, kopje thee heb ik wel zin in.’

Een minuut later hebben ze allebei een kop thee. Een Quooker werkt zo praktisch.

‘Zullen we even naar kantoor lopen? Dan kun je de nieuwe SmaakvanWijn presentatie zien waar ik nu mee bezig ben. De quiz voor volgende week.’

Samen lopen ze de trap af, met het theekopje in de hand. Karin start de power point op, die ze aansluit op een groot tv-scherm. ‘Ga jij maar eens kijken hoeveel je nog weet,’ lacht ze naar haar vriendin.

Greet is in de stoel naast het kleine salontafeltje, dat in Karins kantoor staat, gaan zitten en neemt een slok van haar thee. Op het scherm verschijnt de eerste dia: een foto van Karin met grote letters erop: “QUIZ SHOW”

‘Ha, nu komt de eerste vraag,’ zegt Karin lachend. Ze klikt door en op de volgende dia staat: *“Iberisch Schiereiland, hier volgt een voorbeeld hoe we vandaag gaan werken.”*

Ze klikt meteen door naar de volgende dia: *“Er zijn drie DOCa gebieden in Spanje: TRUE or FALSE”*

Greet fronst haar wenkbrauwen. ‘False,’ zegt ze meteen. ‘Na al die presentaties van jou ben ik onderhand zelf een expert.’

Karin kijkt haar glimlachend aan en klikt weer op de muis en ja Greet ziet dat ze gelijk heeft.

Paco, die rustig op het tapijt is gaan liggen, tilt zijn kop op alsof hij trots op haar is.

‘Inderdaad, je bent een kanjer, hierna schenken we dan de Grüner Veltliner in,’ zegt Karin liefdevol. ‘Het moet een echte uitdaging worden. Geen makkelijke multiple-choice, maar vragen waarbij ze écht goed moeten nadenken en de wijn, die we inschenken goed moeten proeven.’ Ze laat de volgende dia zien, waarop staat:

“*Wat zit er in je glas?*”

Grüner Veltliner uit Wachau

Chardonnay uit Reims

Glera uit Veneto

Sprankel uit Limburg

Parellada uit Penedès”

‘Parellada, wat is dat ook alweer?’

‘Oh, dat is die witte Spaanse waar veel rijp wit fruit in de neus zit en frisse tonen en rijp fruit in de smaak. Het is een van de belangrijkste druiven voor de mousserende Cava.’

‘Oh, dat wist ik eigenlijk niet. Maar deze cursisten kennen deze druif en wijn wel?’

Karin glimlacht en knikt. Ze klikt nog een paar dia’s door en beide kijken ernaar. Een volgende dia is met de vraag in welk gebied Montepulicao ligt. En dan komen er vijf mogelijke gebieden.

“*Toscane – Abruzzo – Marche – Umbria - Emilia Romagna.*”

‘Toscane,’ roept Greet. Karin kijkt haar tevreden aan en tikt de volgende dia aan waar ze de kaart van Italië met alle wijn-regio’s op heeft staan.

‘Dit wordt echt een supergave avond Kaat.’ Karin knikt instemmend en klikt er nog een paar aan. Ze houdt stil bij een dia waarop staat: “*Welke druiven en streken matchen?*”

In twee kolommen naast elkaar staan de volgende druiven en streken:

Tokaj -- ---- Wachau

Riesling --- - Verdejo

Rudea ----- Furmint

Silvaner ---- Alsace

Grüner Veltliner – Rheinhessen

Greet staart ernaar en begint dan aarzelend: ‘Jeetje, ze staan wel allemaal door elkaar dus. Eh ... Tokaj hoort bij Furmint, Riesling bij Alsace, Rudea bij Verdejo, nou Silvaner natuurlijk bij onze vriend uit Rheinhessen en de GV bij de Wachau. Oh, trouwens, dat zou leuk zijn met onze volgende wijnreis daar eens heen te gaan.’

‘Yes, alles klopt wat je zegt, en inderdaad, laten we eens naar Oostenrijk op wijnreis gaan.’

We zijn er wel elk jaar met de wintersport, maar een wijnreis lijkt me zeker ook heel leuk, net zoals vorig jaar in Zwitserland.'

Greet knikt enthousiast. 'Laat nog eens een vraagje zien?'

Karin klikt er nog een paar door en stopt dan bij een vraag over Zuid-Afrika. Daar zijn Greet en zij ook al eens geweest. De vraag luidt: "*Constantia in Zuid-Afrika is een: Steen, District, Region, Cape blend, Druivenras, Ward.*"

'Een Ward,' roept Greet meteen. 'Ward is een van de vier niveaus in ZA. En Constantia is geen druif, hier komt toch die beroemde dessertwijn Muscat de Frontignan vandaan?'

'Ja, weet je nog dat we daar geweest zijn? Wat was dat toch bijzonder leuk. Goed dat je dit allemaal nog weet. Tussendoor komen er natuurlijk de hapjes hè. Zoals bijvoorbeeld ...'

Karin klikt de dia's met hapjes aan. Ardenner ham met avocado en daarbij schenken ze dan een Rosé uit de Provence van mourvèdre gemaakt. Zalmroze van kleur, intense neus en zacht, vriendelijk en vol van smaak. Deze rosé kan zeer goed ouder worden en wint daarmee aan smaak en intensiteit. Een ander hapje is krokant gebakken aubergine waar ze een Pecorino bij gaan schenken. De "Lunaria Civitas Pecorino Terre di Chieti Abruzzes". Een biodynamische witte wijn uit de regio Abruzzes in Italië. De druif pecorino wordt ook wel schapendruif genoemd. Het is van origine een Italiaanse druif. De pecorino dankt haar naam aan de schapen van Italiaanse boeren, die de druif als lekkernij beschouwen en Pecora staat voor schapen in het Italiaans.

Er zijn in het totaal zeven hapjes. Met allemaal een passende wijn. Het afsluitende hapje is Crème Brulée. Hier zullen ze een zoete wijn bij schenken. De Moscatel de Setúbal, het is een wijn uit Portugal met een volle en zoete smaak en een heerlijke lange afdronk.

'Wauw, Kaat, wat een bijzondere avond gaat dit weer worden. Zo fijn dat ik er weer bij kan zijn!'

'Ja, hè? Ik ben er elke keer opnieuw blij om dat we deze wijn-spijsavonden samen doen. Dat jij daar nog tijd voor vindt naast je drukke baan, dat waardeer ik echt, Greet.'

Boven rinkelt plotseling de voordeurbel. De twee vrouwen kijken elkaar verbaasd aan.

'Verwacht jij iemand? Komt Bert vandaag?' vraagt Greet.

Karin schudt haar hoofd. Ze staat op en loopt de trap op, gevolgd door een blaffende Paco. Wanneer ze de deur opent, staat daar tot haar verbazing Ruud van Westen, de eigenaar van hun geliefde restaurant, met een grote doos onder zijn arm.

'Goedemorgen, Karin. Ik dacht, ik breng ze maar even zelf. Scheelt een rit voor Janey,' zegt hij met een glimlach. Janey is in zijn restaurant verantwoordelijk voor de wijnkaart.

Karin buigt zich nieuwsgierig naar de doos. 'Wijnen dus?'

‘Uiteraard. Een paar nieuwe aanwinsten. Zou jij de beschrijvingen willen maken? Jij hebt daar zo’n fijn gevoel voor.’

‘Dat doe ik met plezier!’ antwoordt ze enthousiast. Wijnbeschrijvingen zijn nu eenmaal haar favoriete bezigheid.

‘Leuk, Ruud, heb je tijd om iets te drinken?’

Hij schudt zijn hoofd.

‘Helaas niet. Krijg zo een condoleancegroep binnen, moet daar nog wat voor regelen.’

‘Ach ja, natuurlijk. Werk aan de winkel. Als ik de beschrijvingen af heb, mail ik ze wel. Zal ik ze naar Janey sturen?’

‘Graag. En de doos kun je laten staan, die haal ik later wel weer op.’

Ruud zet de doos in de woonkamer en vertrekt met een vriendelijk knikje. Greet en Karin zwaaien hem uit.

‘Zeg,’ begint Greet terwijl ze de deur sluit, ‘jullie gaan deze zomer toch ook naar Leufeld?’

‘Ja, in mei, Bert en ik gaan bergwandelen.’ antwoordt Karin. Greet kijkt enthousiast.

Ze lopen de woonkamer weer in. Terwijl Karin de doos opent, vult de kamer zich met het zachte geritsel van papier. ‘Kijk nou eens,’ zegt ze vol enthousiasme terwijl ze een fles omhooghoudt.

Even is het stil. Alleen het tikken van Paco’s nagels klinkt op het parket. Buiten ruist de wind door de bomen. De zes wijnen zijn bijzonder — stuk voor stuk flessen waar ze haar ziel in zal leggen, als ze straks gaat beschrijven.

‘Even kijken... oh, is het al zo laat? Ik moet weg! Over een half uur moet ik op kantoor zijn.’

‘Rij voorzichtig hoor,’ zegt Karin. ‘Zullen we deze week de reis naar Oostenrijk met onze wijnmaatjes gaan bespreken?’

‘Ja, doen we. Dag meis. Dag vriendje.’

Greet knuffelt Paco en loopt naar de voordeur. De klik van het slot klinkt zacht na in de stilte. In de woonkamer zet Karin de zes flessen naast elkaar op tafel. Ze pakt haar mobiel en maakt van elk etiket een foto, dat is praktischer dan alles straks naar beneden te moeten dragen.

‘Kom, Paco. We gaan naar Black Pearl.’ Ze pakt haar jas van de kapstok en schuift haar telefoon in een zak.

Buiten schijnt er zonlicht door de wolkenmassa heen. Paco huppelt vooruit. Bij de stallen hinnikt Black Pearl zacht als Karin verschijnt.

‘Dag vriend,’ fluistert Karin terwijl ze haar hand over haar paard zijn warme hals laat glijden.

‘Vandaag doen we het rustig aan.’

Ze zadelt hem op, en even later gaan ze met z’n drieën, Paco, BP en zij, het bos in.

Voor het eerst in weken voelt Karin de spanning uit haar schouders glijden. Het ganzenbordspel dat ze in Leufeld* tijdens de wintersportvakantie teruggegeven hebben aan de oude eigenaar die ook in Leufeld was, had meer losgemaakt dan ze verwacht had. Oude verhalen, oude wonden.

De lucht ruikt naar vochtige aarde en jonge bladeren. De winter wordt langzaam ingehaald door de lente.

Plots trilt haar telefoon. Ze haalt hem uit haar jaszak. Een berichtje van Greet: *“Wanneer zullen we afspreken om de Oostenrijk-reis te plannen?”*

Karin glimlacht. De zon breekt door tussen de wolken, en even lijkt alles op zijn plaats te vallen. Black Pearl hinnikt zacht, alsof ook hij voelt dat het goed is. Ze stopt de telefoon terug in haar zak en rijdt verder, dieper het pad op. Het licht speelt tussen de bomen, vogels zingen hun eerste echte lentelied. Straks zal ze een voorstel naar Greet sturen.

Paco snuffelt aan een pluk mos, In de verte ziet ze het water van het kleine bosmeertje. Ze besluit dat ze daaromheen zal rijden; een kleine omweg, gewoon omdat het kan. Even later pakt ze haar telefoon weer en typt, terwijl ze Black Pearl even gewoon laat stappen i.p.v. draven, een antwoord:

“Ik heb er zin in, Greet. Laten we het gewoon doen. Nieuwe lente, nieuw avontuur. Ik ben nu met BP en Paco in het bos. Kijk zo thuis in de agenda.”

Ze drukt op verzenden, stopt het toestel weg en ademt diep in. De wereld ruikt naar belofte.

*Het Geheim van Leufeld

Leufeld, in Hotel Golf am See

‘Ha Wendy, alles goed? Je bent lekker vroeg vandaag.’

Minke glimlacht naar haar medewerkster, terwijl ze een dweil uitwringt. Zoals elke ochtend werkt ze samen met Wendy in de huishouding van Hotel Golf am See, het hotel dat ze samen met haar man René runt. Het Nederlandse echtpaar woont inmiddels al jaren in het dorp en is volledig opgenomen in de lokale gemeenschap.

Ruim zes jaar geleden waagden ze de sprong, ze kochten het hotel, lieten Nederland achter zich en begonnen hier een nieuw leven. Ook de kinderen vonden snel hun draai. Max, Sofie en Freddie hadden binnen de kortste keren vrienden gekregen.

Sofie werkt inmiddels, samen met haar vriendin Caren, als skilerares naast haar schooldagen. Met haar vriend David als Bolke de Beer. Hij skiet continu in de buurt van de kleine kinderklasjes, zodat hij daar direct hulp kan aanbieden als dat nodig is. Max is bijna niet van de skipistes en bobsleebaan af te slaan; hij trekt veel op met zijn vrienden Toni en Chris. Chris is ook half-Nederlands, zijn vader trouwde ooit met een Nederlandse vrouw. Wel hangt er nog altijd een schaduw over zijn familie: jaren geleden verdronk zijn zusje Cato in de Leufeldsee.

Minke veegt een lok haar uit haar gezicht en kijkt even naar buiten. De ochtendmist hangt nog laag over het meer; het water is glad als glas. Ze voelt die bekende mengeling van rust en dankbaarheid, en iets anders, iets wat ze niet goed kan plaatsen. De dode gans die ze een tijd geleden in een kamer heeft gevonden. Waar ze later achter kwamen dat er een vreselijke geschiedenis bij hoorde. **

‘Ja, ik ben expres zo vroeg,’ zegt Wendy zacht. ‘Straks moet ik weer met mijn moeder naar het ziekenhuis. Dit keer naar de geriater. Het gaat steeds minder goed met haar.’

Ze zucht, haar blik glijdt naar het raam, waar het ochtendlicht flets over de tafels valt.

‘Hm,’ mompelt Minke. Ze denkt terug aan vorige week, toen Wendy halsoverkop moest vertrekken — gebeld door de buurvrouw van haar moeder. Ze herinnert zich nog goed de bezorgde blik in Wendy’s ogen.

Minke glimlacht vriendelijk naar haar. ‘Ach ja, je moeder is ook al op leeftijd. Als ik iets voor je kan doen, laat het me alsjeblieft weten. Ik weet nog dat mijn eigen moeder achteruitging, vlak voordat we naar Leufeld verhuisden. Wat was dat een zware tijd.’

Wendy knikt, haar ogen even glanzend. ‘Dank je, Minke. Dat betekent veel voor me. Ik houd je op de hoogte.’

Een korte stilte volgt. Alleen het zachte gezoem van de koffiemachine vult de ruimte. Voordat

ze aan de kamers gaan beginnen, drinken ze altijd samen eerst een kopje koffie.

Dan zegt Minke, terwijl ze haar mok optilt: ‘Weet je, soms helpt het om gewoon even te praten. Over vroeger, over haar. Niet over wat er nu allemaal misgaat. Maar bijvoorbeeld samen fotoalbums doorbladeren.’

Wendy glimlacht zwakjes. ‘Ja, je hebt gelijk. Soms lijkt het alsof ze verdwijnt, stukje bij beetje. Maar als ze iets vertelt over toen ze jong was... dan zie ik haar even weer terug. Zoals ze vroeger was.’

‘Dat zijn de momenten die blijven hangen,’ zegt Minke zacht. ‘Misschien kun je ze opschrijven. Voor jezelf. Voor later.’

Wendy kijkt naar buiten. ‘Mijn broer zei dat er vannacht toch nog wat ijsvorming was,’ zegt ze.

‘De randen van het meer zijn weer dun bevroren. De lente verslaat de winter nog niet.’

Haar twee broers hebben een grote sportwinkel in het dorp. Hier hebben Minke en René haar jaren geleden ontmoet.

Minke pakt de uitdraai van de kamerschoonmaak. Welke blijvers en welke vertrekkers er opstaan. Ze moet weer heel even terugdenken aan die dag, maanden geleden, dat er in een van de kamers die zij schoon moest maken een dode gans lag.

Ze schudt haar hoofd en mompelt zacht: ‘ik moet opeens aan de hotelkamer met dode gans terugdenken.’

‘Laat los, Minke. Laat los.’

Minke kijkt haar glimlachend aan. ‘Je hebt gelijk. Kom, ik ga aan de gang. Ik begin op de eerste etage met de vertrekkers.’

Even later zijn ze allebei uit het cafédeel van het hotel vertrokken. Minke is nog even naar René in het restaurant gelopen om te zeggen dat ze naar boven gaat. Hij verzorgt de ontbijten.

Hij trekt haar in zijn armen. ‘Schat, wat hebben we het hier toch ongelooflijk fijn.’

Ze knikt en kust hem op zijn mond. Dan draait ze zich om en loopt door de hal naar de lift.

Beneden in de kelder pakt ze haar schoonmaakkar.

Even voor twaalf uur, zijn zowel Wendy als zijzelf helemaal klaar en springt Wendy op haar fiets om naar haar moeder te gaan.

** Het Geheim van Leufeld

Karel en Joke

‘Schatje, wat heeft deze afgelopen vreselijke misère voor ons toch een prachtig gevolg. Ik ben zo blij dat jij en Chris nu weer hier bij mij wonen. Zo geweldig dat die Barbara het Café in Limburg van je over heeft genomen en dat we nu weer samen kunnen wonen.’ Karel heeft zijn arm om Joke heen geslagen.

Ze kruipt strakker tegen hem aan. Ze liggen samen nog in bed.

‘Ja, samenwonen, nu in jouw geliefde Oostenrijk. Ik ga hier echt genieten. Wel een baantje zoeken, want jij blijft natuurlijk vliegen en als Chris hier op de Fachhochschule begint, ben ik af en toe alleen. Dan is het fijn om te werken.’

‘Ach ja, maar je vader zal nu ook wel weer regelmatig komen, net als vroeger,’ Karels stem hapert, ‘toen ... toen ... onze lieve dochter nog leefde. De beste skilerares van haar tijd.’

Nu kruipt Joke nog dichterbij hem aan. Haar hoofd drukt ze in zijn hals. Tranen stromen zachtjes over haar wangen.

Karel houdt haar stevig vast. Hij is zo gelukkig dat ze bij hem terug is. Dat ze nu weer samenwonen met hun zoon hier thuis in Broland.

Even later zijn ze in de keuken. Joke schenkt twee mokken koffie in. Karel staat achter het fornuis. Hij heeft wat spek uitgebakken en gooit daar nu twee losgeklopte eieren overheen. Dan klinken er voetstappen op de trap en komt zoonlief Chris de keuken binnen.

‘Goedemorgen pap en mam, hebben jullie goed geslapen?’ Karel verstaat wel wat Nederlands, maar zowel Chris als zijn moeder spreken hier altijd Duits. Chris pakt een mok van het aanrecht en gaat aan tafel zitten.

‘Ruikt goed, pap,’ zegt hij met een glimlach. Joke zet zich naast haar zoon en kijkt even naar buiten. De toppen van de bergen vangen de eerste zonnestralen op; het lijkt alsof ze branden van goud.

‘Kijk nou toch,’ zegt ze zacht. ‘Ik begrijp nu wel waarom jullie hier bij je vader wilden wonen Chris, en niet meer in Nederland.’

Karel kijkt haar even aan, met dat mengsel van trots en liefde dat haar hart altijd weer raakt.

‘De bergen laten je nooit los,’ zegt hij. ‘Net als herinneringen.’

Chris neemt een hap van zijn ontbijt en kijkt van de een naar de ander. ‘Ik zal straks even naar Leufeld fietsen. Ik heb Toni beloofd hem te helpen met de lift bij de Gröfeld piste.’

Joke knikt instemmend. Ze weet hoe moeilijk het voor hem geweest is, om bij Haus Gröfeld te zijn. Maar dat gaat hem nu wat makkelijker af. De familie Zauner heeft gelukkig een prachtig huis van het afgebrande pand kunnen maken.

Zijzelf en Chris hebben hier met Eduard, de broer van haar vader, zelfs een weekje in een van de appartementjes die bij het huis horen gelogeed.

‘Goed idee,’ zegt Joke. ‘Ik ga vanmiddag ook even naar Leufeld. Langs het hotel van de Nederlandse familie. Ze zoeken daar nog iemand voor in de bediening in de Berghut op de Weisstannebühl.’

Karel legt zijn vork neer en kijkt hen met een brede glimlach aan.

‘Nou, het lijkt erop dat jullie je hier sneller thuis voelen dan ik dacht,’ zegt hij. ‘Dat doet me zo goed.’ Er valt een stilte. Alleen het tikken van de klok vult de kamer.

Dan zegt Joke, bijna fluisterend:

‘Wat had Catoetje dit prachtig gevonden, hè? Dat we hier met z’n allen zouden wonen. Dan was ze...’

Karel hoest even, knikt langzaam. Zijn hand zoekt de hare op tafel.

‘Ja,’ zegt hij hees. ‘Ze is hier nog hoor, schat. In alles.’

Joke knijpt in zijn hand.

‘Laat mama maar eens het filmpje zien dat Anton gemaakt heeft,’ zegt Chris dan.

‘Huh, filmpje?’ Joke kijkt verbaasd op.

‘Ja,’ zegt Karel. ‘Ik heb nog een filmpje van de laatste wedstrijd waar ze aan meedeed. Die won ze, samen met haar vriendin Fenna. En Anton... die heeft er ook eentje gemaakt. Van toen ze met z’n allen op de Gröfeld-piste aan het skiën waren.’

Chris glimlacht flauwtjes.

‘Ja mam,’ zegt hij zacht. ‘Dat waren zulke mooie dagen. Cato, Fenna, de tweelingzusjes van Toni, ik, Anton, David en Toni. We waren altijd samen, op de piste. Het leek alsof de wereld daar even stilstond.’

Hij zwijgt. Veegt tranen van zijn wangen. Buiten dwarrelen nog wat sneeuwvlokjes de tuin in. Dan schuift Joke haar stoel naar achteren.

‘Wacht,’ zegt ze. ‘Oh, dat wil ik wel heel graag zien.’

Karel buigt zijn hoofd. Zijn lippen bewegen, maar er komt geen geluid. Dan volgt: ‘Schat, dat doen we straks. Ik moet nog even kijken wanneer mijn eerstvolgende vlucht is en waarheen.’

‘Goed, doe jij dat, ik ruim de keuken even op.’

Chris is ook klaar met zijn ontbijt en loopt nog even naar boven om snel voor het aankleden onder de douche te stappen. Zijn ouders zijn al aangekleed.

Ze besluiten na hun bezoek aan Leufeld vanmiddag de oude filmpjes te bekijken.

Markus en Karel naar Nora

Na de dramatische avond in Hotel Golf am See waar Nora Bauer haar misdaad, het geheim van Leufeld, schreeuwend heeft toegegeven, laat ze zich nergens meer zien.

Acht jongelui zijn bij de brand die zij op het dak van Haus Gröfeld heeft aangestoken, om het leven gekomen. Het huis was gekocht door haar vader, de oude Holzer. Met die brand wilde ze hem straffen voor wat hij haar had aangedaan, met seksueel misbruik, waardoor haar dochter, en dus ook zijn dochter is geboren. Klara.

Lange tijd is de oorzaak van de brand onderzocht, maar er kwam geen oplossing. Tot dat zij het nu zelf heeft geopenbaard. Schreeuwend en huilend van verdriet, immers ze had niet geweten dat er jongelui op zolder, waaronder ook haar eigen dochter Klara, een spel aan het spelen waren.

Klara, die de dochter van Karel en Joke, de knappe Cato, continu gepest en getreiterd had. Zelfs de uitnodiging van Markus, de eigenaar van de skischool, die Cato graag als skilerares op haar vrije schooldagen wilde hebben, zodat zij samen met Fenna, haar vriendin, een kindergroepje les zou kunnen geven, heeft Klara achter over gedrukt.

Koen, de vriend van Fenna zou dan de Bolke de Beer zijn. De Bolke de Beer, is jaarlijks de skileraar die rond de kindergroepjes skiet zodat als er iets gebeurt hij direct kan helpen. Koen en Fenna kwamen ook om bij de brand.

Leni en Lotte, de tweelingdochters van Markus, waren door Klara gedwongen de aanstellingsbrief van Cato achter te houden. Zodat Cato, die de beste skilerares was, zou denken dat ze toch niet aangenomen was. Met een vreselijk gevolg. De verdrinking in de Leusee. De tweeling was ook seksueel misbruikt door de oude Holzer, de vader van Nora Bauer. Zij werden door Klara die alles had gehoord, gedwongen om mee te helpen Cato te pesten. Als zij dat niet zouden doen, zou zij hun vader Markus vertellen wat er door haar opa, de tweeling was aangedaan.

Leni en Lotte durfden het namelijk niet tegen hun vader te zeggen, omdat ze bang waren dat hij in een driftbui de oude Holzer in elkaar zou slaan. Het was verschrikkelijk voor hen, want ze hielden allebei van Cato. Die lieve dochter van Karel, zus van Chris. Ook de tweeling is bij de brand om het leven gekomen.

Markus en Karel hebben samen besloten Nora Bauer in Möbach op te zoeken. Ze wonen vlakbij elkaar in Broland.

Karel rijdt even langs Markus om hem op te pikken. Vandaag gaan ze bij die vreselijke vrouw op bezoek. Haar man Henri staat in hun grote sportwinkel in Möbach, Nora zal thuis zijn,

nemen ze aan. Ze heeft zich na haar ontknoping van de brand, vrijwel nergens meer laten zien. Markus loopt naar buiten als hij Karels auto ziet aankomen.

‘Goedemorgen vriend. Alles goed?’

‘Ja zeker, het is zo geweldig dat Joke en Chris nu voorgoed in Oostenrijk zijn komen wonen. Voor Chris is het natuurlijk gewoon thuis komen, na al die jaren dat hij na de Haus Gröfeld brand in Nederland bij Joke is gaan wonen. Voor Joke is dit nieuw, maar ze is heel gelukkig dat ze deze stap heeft kunnen zetten. Haar cafeetje in Limburg is verkocht hè. Aan haar vriendin daar.’

‘Geweldig man, ik ben heel blij voor jou.’

‘Met jou ook alles goed?’ Karel kijkt Markus even aan. Terwijl ze Möbach inrijden.

‘Alles best hoor. Met Toni ook. Die zo gelukkig is dat zijn geliefde vriend Chris, jouw zoon, nu voorgoed terug is. Ah, en je weet dat Wendy en ik al een tijd een relatie hebben, en nu gaat haar moeder het huis uit. Moet naar een zorgvilla. Dus ...’

Hij kijkt Karel lachend aan. Die snapt meteen wat hij wil zeggen.

‘Oh, nu kunnen jullie samen gaan wonen. Super. Dat is voor jou wel heel fijn.’

Markus knikt vrolijk bevestigend. Op hetzelfde moment stoppen ze voor het huis van Nora. Nora staat voor het raam van de woonkamer alsof ze hen had verwacht. Haar grijze haar samengebonden in een warrige knot. Ze ziet de mannen uit de auto stappen en naar haar voordeur lopen. Ze twijfelt. Zal ze opendoen of door de achterdeur zelf het huis uitgaan? Hannah is al naar school. Dus ze is alleen thuis. Uiteindelijk besluit ze toch maar de mannen open te doen.

Karel stapte als eerste naar voren en kijkt haar sacherijng aan. Markus volgt iets aarzelender, zijn ogen glijden door de hal. Links boven de trapleuning hangt een familiefoto, waarbij de ouders van Nora met dochter, schoonzoon en kleinkinderen op staan. Hij balt zijn handen in zijn zakken en moet zich bedwingen om de foto niet van de muur af te trekken en kapot te slaan.

Karel ziet het. Schudt zacht met zijn hoofd.

‘Hoe gaat het met je, Nora?’ vraagt hij.

‘Ach, wel goed hoor.’ Ze werpt een snelle blik naar Karel. ‘Ik hoor dat Chris nu weer terug is bij jou en Joke hier nu ook is komen wonen?’

‘Ja,’ antwoordt Karel. ‘Het voelt alsof alles eindelijk weer klopt. Alleen, we missen natuurlijk onze dochter.’ Hij kijkt haar vol haat aan.

Markus legt een arm om zijn schouder, een gebaar van troost.

‘Kom,’ zegt Nora, haar stem schor. Ze draait zich om en loopt naar de woonkeuken.

‘Koffie?’

Nora gaat ze voor naar de woonkeuken. ‘Wat komen jullie hier eigenlijk doen?’

De mannen gaan beide aan de grote houten tafel zitten. De koffie pruttelt in het oude apparaat op het aanrecht. Buiten schijnt de zon licht over de bergen, en even is het stil. Het soort stilte waarin iedereen iets voelt zonder dat er woorden nodig zijn.

‘Weet je,’ zegt Nora plotseling, terwijl ze drie mokken vult, ‘het is vreemd hoe alles weer samenkomt. Alsof de brand niet alleen iets heeft afgepakt, maar ook iets nieuws heeft gebracht. Mensen bij elkaar, bedoel ik.’

Markus en Karel kijken elkaar geschokt aan. Hoe haalt dat wijf in haar hoofd zulke dingen te zeggen. Markus moet zichzelf bedwingen de koffie niet in haar gezicht te smijten. `

De woorden blijven hangen.

Markus’ hand verstrakt om het oor van zijn mok. Karels blik schiet naar hem, kort maar scherp. Alsof ze allebei hetzelfde denken, maar niemand het uitspreekt.

‘Idioot, hoe kun je het zo zien?’ zegt Markus uiteindelijk agressief.

Nora glimlacht onzeker, niet wetend waarom de lucht zo zwaar aanvoelt. Wat moet ze nu verder zeggen. Natuurlijk spijt de brand haar verschrikkelijk, door het sterven van de jongelui. Karel staat op. ‘Kom vent, hier praten is volstrekt zinloos.’ Markus staat ook op en kijkt Nora aan. ‘Hoe kun je dit zeggen als je zoveel gezinnen verwoest hebt door die door jou aangestoken brand. Rotwijf!’

Hij loopt achter Karel aan naar buiten en slaat de voordeur keihard achter zich dicht. Ze stappen in de auto.

‘Hoe kan ze dat nou zeggen.’ Karel steekt de sleutel in het slot en start zijn auto.

‘Ja,’ zucht Markus, ‘ongelooflijk. Ik wil haar nooit meer zien. Ben bang dat ik haar anders in elkaar stomp.’

‘Eens. Gelukkig woont ze hier en niet in Broland of Leufeld. Maar wel verdrietig voor die lieve Hannah. Dat is gelukkig wel een schatje.’

‘Ja zeker, ze heeft nu verkering met Anton, die vroeger het vriendje van mijn Cato was.’

Markus knikt. ‘Zullen we even in Leufeld wat gaan drinken?’

‘Top. Goed plan. Doen we.’ Snel draait Karel de weg op en neemt buiten het dorpje meteen de afslag naar Leufeld.

Zes bijzondere wijnen

Karin zit weer op haar kantoor. Op het scherm voor haar staan de foto's van de zes wijnen die Van Westen heeft gebracht: twee witte, een bubbel en drie rode. Ze glimlacht. Dit zijn de momenten waar ze van houdt, zich verliezen in wijn-herkomst, druiven en verhalen.

De eerste witte wijn die ze bestudeert, gemaakt van de druif chenin blanc, komt uit Stellenbosch, Zuid-Afrika. Een wijn met 12% alcohol. Het is een "straw-wine". Een zoete wijn, gerijpt in houten vaten. Maar oeps, wat zal Janey hier wel niet voor prijs voor moeten vragen. Deze Zuid-Afrikaanse wijn past perfect bij Foie gras. Maar dat zal je hier niet krijgen. Wel het alternatief hiervoor. Gemaakt van niet-vetgemeste eenden en ganzen. Beter is het de wijn als dessertwijn te gaan schenken.

Karin schrijft snel in de e-mail voor Janey hoe de wijn gemaakt is van druiven die op stro gedroogd zijn. Het vocht is hierdoor wat verdampt. De smaak wordt daardoor heel geconcentreerd. De wijn heeft een diepdonkere gele kleur, een intense geur van honing en noten, maar ook wel wat citroen.

Greet en zij zijn ook in Stellenbosch geweest toen ze in Zuid-Afrika waren, maar niet bij het Trafford wijnhuis, wat opgericht is door David Trafford. Even staart ze naar het scherm. Een herinnering dringt naar binnen: zij en Greet, jaren geleden, rijdend door de heuvels van Stellenbosch. Glooiende wijngaarden in het gouden licht van de middagzon.

De volgende wijn is een prachtige Sparkling uit Rheinhessen. De Bernhard Sekt. Hier zijn bubbels in de wijn die gemaakt is van verschillende druivenrassen. Op prachtige, ambachtelijke manier gemaakt. Alles zelf gedaan in het eigen wijnhuis. De wijn is halfdroog. Karin kent dit wijnhuis heel goed. Ze is er zelfs weleens met Carl geweest. Familie Bernhard komt regelmatig naar Nederland om rechtstreeks hier de wijnen te leveren. En ze is er ook met de wijnmaatjes geweest. Ze hadden een fietstocht gemaakt in Duitsland met als laatste bezoek aan het wijnhuis in Frei-Laubsheim waar ze ontzettend leuk met de wijnboer in zijn open jeep mee mochten rijden door de wijngaarden.

De derde witte wijn komt uit Nederland. Uit Zeeland. Het is de Schouwen Druiveland Barrique. Karin beschrijft de wijn voor Janey. Deze wijn die ze zelf heel goed kent, omdat toen ze nog een wijnschool annex -winkel had, ze deze zelf daar ook altijd liet proeven tijdens de lessen. Het is een hout gelagerde witte wijn gemaakt van de druivenrassen pinot gris en auxerrois. De rijping op hout is zo'n negen maanden, waardoor een bijzondere smaak en geur ontstaat. Een aanrader bij gebakken zeetong bijvoorbeeld. De geur is vol fruit als perzik en abrikozen. Maar ook vanille en citrus. In de smaak is het goed waar te nemen dat de wijn op

hout heeft gelegen. Een volle smaak.

Ze nipt aan haar thee. De foto van de volgende wijn opent op haar scherm, een klassieke rode wijn. Misschien, denkt ze, is dit soort precies wat ze zelf zal schenken aanstaande zondag als de kinderen en Bert komen lunchen.

Chateau d'Aussières. Althans, deze komt niet uit de Bordeaux, waar Karin zelf geweest is, maar deze wijn komt wel uit een wijnhuis dat ook eigendom van Domaines Barons de Rothschild (Lafite) is. Chateau d'Aussières ligt in de heuvels van Corbières, vlak bij de mediterrane kust van Narbonne in Zuid-Frankrijk. Deze wijn is heerlijk bij rood vlees. Het heeft een volle smaak met smaken als blauwe bessen en cassis, maar ook pure chocolade en kruiden. Ook fijn bij wildgerechten en heel goed bij kaas.

Karin zucht. Wat een gedoe om alles zo keurig mogelijk voor Janey op te schrijven. Alsof ze auditie doet voor *Beste Wijntante van het Jaar*.

De wijn die ze zondag gaat serveren, bij dat verrukkelijke lamsvlees met honing-tijmsaus waar ze al dagen over fantaseert, komt uit haar heilige kelder: een Mouton Rothschild uit Bordeaux. 1993. Het geboortjaar van de tweeling Bram en Lucas.

Ze grinnikt plots. Terugdenkend aan die jaren. Mouton Rothschild is een paar jaar vóór hun geboorte ook witte wijn gaan maken — *Aile d'Argent*, de “zilveren vleugel”. Gemaakt van sauvignon blanc en semillon. Elegant, zeldzaam, en in haar geval vooral een stomme herinnering. Van hun toenmalige wijnleverancier, die ook nog altijd wijnen bij Ruud levert, hadden zij en Carl ooit één van de allereerste flessen gekregen. Die lag pontificaal in hun wijnrek, als een soort museumstuk.

Tot die ene keer. Zij en Carl kwamen net terug van een romantisch reisje naar Berlijn, toen ze bij thuiskomst iets vreemds zag: naast de achterdeur stond een lege fles. De “*Aile d'Argent*”. Zonder vleugel, zonder ziel. Gewoon... leeg. Ze weet nog precies hoe ze daar stond, verstijfd van ongeloof, alsof ze getuige was van een diefstal.

De daders bleken de jongens — de tweeling zelf — die een feestje hadden gegeven. En een van de meisjes had “even een flesje wit” willen openen, omdat ze geen zin had in bier. De jongens hadden haar toen deze gegeven. Karin was woest geweest. En tegelijkertijd moest ze lachen. Want eerlijk, wie schenkt er nu een Bordeaux Grand Cru uit als huiswijn bij chips met paprikasmaak? Stiekem vindt ze het nu wel een grappig verhaal voor aan tafel.

De volgende rode wijn waarvan ze het etiket op het scherm ziet verschijnen, is de collega van de Primitivo: de Susumaniello. Gemaakt van het druivenras susumaniello, afkomstig uit het zonovergoten Puglia, daar in het hakje van de laars, waar olijfbomen tot aan de horizon reiken en de lucht doordrenkt is met de geur van zee en aarde. Ze glimlacht even. *Een wijn met*

karakter, schrijft ze op voor Janey.

“Een volle rode wijn, met geuren van pruimen, kersen en rijpe bessen. Maar let goed op, er schuilt ook iets zachts in, tonen van chocolade en een vleugje vanille.”

Ze weet nog hoe ze daar ooit stond, tussen de wijngaarden van Puglia. De aarde warm onder haar voeten, het geluid van krekels om haar heen. Samen met Carl hadden ze met de auto het hele hakje doorkruist, van de antieke dorpjes in de bergen tot de ruwe kustlijn waar vissersboten dobberden op het kalme water.

Ze hadden zoveel plezier gehad, gegeten in kleine ristorante's waar de wijn uit karaffen werd geschonken. Een glimlach verschijnt op haar gezicht, maar even later voelt ze de zachte, bekende pijn in haar borst. De herinneringen zijn warm, maar ook breekbaar. Carl is er niet meer, en al heeft Bert een plek in haar leven veroverd die groter is dan ze ooit had verwacht, haar huwelijk met Carl blijft een hoofdstuk dat niet zomaar afsluit.

Ze neemt nog een slokje thee. Paco, die inmiddels naar beneden is gekomen, legt zijn kop op haar schoot. Hij weet altijd precies wanneer zijn vrouwtje wat zachtheid kan gebruiken. Ze strijkt over zijn vacht, kust hem op zijn kop en glimlacht. Dan klikt ze de laatste dia aan: een rode wijn uit de Rioja, Spanje. Hé, wat toevallig — Campo Viejo.

Wat leuk zeg. Daar is ze ooit geweest, samen met Greet. Carl was toen thuisgebleven bij de kinderen, die in dat jaar nog op school zaten.

Ze herinnert zich het allemaal weer zo levendig. De geur van de vatenkelder, koel en zwaar van eikenhout en wijn. De gids, die Engels sprak met zijn melodieuze Spaanse accent. En Greet die haar telefoon liet vallen, van een bruggetje precies boven een van die diepe kelders waar duizenden wijnvaten lagen te rijpen. Ze hadden zó gelachen toen.

Nog mooier was het proeflokaal. Ze mochten daar hun eigen wijn samenstellen, een beetje van deze karaf, een beetje van die. Alsof ze zelf wijnmakers waren. Ze had die dag veel geleerd, maar vooral genoten.

De wijn op haar scherm draagt het jaartal 2022. Natuurlijk, een tempranillo, wat anders. Ze typt de volgende proefnotitie voor Janey: *“Een matig krachtige wijn, met aroma's van pruimen en kersen. Heerlijke ronde tannine in de mond. De wijn combineert mooi met entrecotes, maar past ook verrassend goed bij de lasagne, die tegenwoordig op de menukaart staat. En probeer hem eens bij een kaasplankje met Manchego, de schapenkaas uit La Mancha. Een speelse, toegankelijke wijn.”*

Ze pauzeert even, neemt weer een slokje van haar thee. Dan voegt ze er nog een persoonlijke noot aan toe:

“Deze wijn heb ik ook laten proeven tijdens mijn chocolade-wijnpresentatie op de wijnschool

van Susan Bogert in Friesland, toen die nog bestond. De vanille- en chocoladetonen passen wonderwel bij pure chocolade.”

Ze leunt achterover. Buiten is het langzaam donker geworden. Paco zucht tevreden en heeft zijn kop nog op haar schoot.

Ze kijkt naar het scherm, naar de dieprode kleur van de wijn op de foto, en voelt een warme golf van herinnering. Hoe lang is het geleden dat ze in Spanje was? Twintig jaar?

Vijfentwintig misschien? Ze heeft altijd gedacht dat ze ooit nog eens terug zou gaan.

Misschien... misschien moet ze dat gewoon doen. Ze glimlacht bij het idee. Een reis naar Rioja, weer samen met Greet. Of misschien een nieuw plan voor een wijnreis met de wijnmaatjes.

Een weekje tussen de wijngaarden, met stilte, zon en bezoeken aan de steden in Rioja. Ze slaat haar laptop dicht. De wijnlijst is af. Ze zal dit straks naar Janey sturen, maar eerst nog een keer doornemen om eventuele fouten te verwijderen.

Bij Markus in de ski school

Karel heeft zijn vrouw in Leufeld afgezet. Zelf rijdt hij door naar de skischool van Markus, die hem heeft gevraagd of hij nog een paar privélessen zou kunnen geven. Het seizoen loopt ten einde, maar er komen nog altijd toeristen die op het laatste moment besluiten de latten onder te binden. Markus en Karel zouden vanmiddag even overleggen welke dagen nog mogelijk zijn voor Karel, naast zijn werk als piloot. Karel doet lesgeven uit plezier, niet uit noodzaak. Het is al jaren voor Karel een hobby. Net als zijn liefde voor de bergen zelf. Zo heeft hij ook ooit Joke ontmoet, een verlegen Nederlandse jonge meid in een beginnersklas, jaren geleden. Dat was toen hij al een jonge piloot was die in zijn vrije tijd les gaf om niet te veel achter zijn stuurknuppel te verdwijnen.

‘Hee vriend!’ roept Markus zodra Karel binnenkomt. ‘Hoe is het ermee? Wat onwijs gezellig voor je dat Joke nu hier in Oostenrijk bij jou en Chris is komen wonen.’

Karel grijnst breed.

‘Ja, heerlijk om weer samen te zijn,’ zegt hij. Dan ziet hij uit zijn ooghoek hoe Wendy, de huishoudelijk medewerkster van Hotel Golf am See, de gang uitkomt en de deur uitschiet. Hij kijkt weer naar Markus en trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Maar eh... als ik het goed zie, zal jij ook binnenkort weer een vrouw in huis hebben?’ Markus’ mondhoeken krullen langzaam omhoog.

‘Tja,’ zegt hij met een bijna jongensachtige blik, ‘ze helpt me hier al jaren met de administratie.’ Hij bladert door een stapel papieren op zijn bureau. Buiten klinkt het tikken van smeltende druppels van de dakrand. De winter is aan het wijken, maar binnen hangt nog de geur van houtvuur en berglucht.

‘Kijk,’ zegt hij, terwijl hij met zijn pen op een datum tikt. ‘Volgende week donderdag. Dan is de noordhelling nog goed. Als het kan, neem jij de groep van het dal, ik de boven route. Wendy zal helpen met de inschrijvingen.’

Karel knikt, maar zijn blik blijft hangen op Markus’ gezicht. Er ligt iets zachts in zijn ogen, iets wat hij niet kent van zijn oude vriend.

‘Je praat duidelijk over haar alsof ze meer is dan alleen hulp,’ zegt hij met een glimlach die tegelijk oprecht en onderzoekend is.

Markus zegt niets. Hij kijkt naar buiten, naar de bergen die langzaam uit hun witte jas kruipen. Karel kijkt hem vriendschappelijk aan. ‘Dan heb jij toch ook geluk, mijn vriend. Na alle ellende in jouw gezin.’

‘Misschien. Ja, het gaat wel heel leuk tussen ons.’ antwoordt hij na een stilte.

‘Ze is nog voorzichtig. En eerlijk gezegd... ik ook. Er is iets wat ze nog niet weet, Karel. Ik wil straks met haar trouwen.’ Karel duwt twee vuisten met de duimen voor Markus omhoog. ‘Dorst?’ vraagt Markus, terwijl hij twee biertjes pakt. ‘Proost op de vrouwen in ons leven en op nog steeds de mooiste hellingen van Leufeld.’

Karel heft zijn glas. Buiten dwarrelen nog wat vlokken naar beneden, als een van de laatste groeten van de winter. De lente is wel onderweg, maar voorlopig kan er nog prima geschied worden.

‘Proost, op de bergen en jouw toekomstige vrouw,’ zegt hij grijnzend. Markus glimlacht.

‘Wendy is nu terug naar Hotel Golf am See. Ze moet daar nog wat huishouding doen. Je weet dat haar vaste baan is toch?’

‘Ja, weet ik. Kom, laat me eens zien welke data je mij wilt nog meer wilt gebruiken op de piste?’

Joke in Hotel Golf am See

Wendy fietst in hoog tempo van de skischool naar Hotel Golf am See. De frisse wind snijdt langs haar wangen, maar ze geniet van het ritme van haar benen. Ja zeker, zij is net als Markus zwaar verliefd. Achter het hotel zet ze haar fiets neer, loopt het smalle trappetje op en duwt de achterdeur open. In de hal hoort ze zachte stemmen. Joke en René zitten samen in het café te praten, waar kopjes dampende koffie voor hen op tafel staan.

In de kelder vindt ze Minke, die net een stapel dekbedovertrekken in de wasmachine duwt. De geur van wasmiddel hangt zwaar in de lucht.

‘Ha,’ zegt Wendy, terwijl ze haar jas uittrekt, ‘grappig, ik was net bij Markus, daar kwam Karel naar binnen, en boven zag ik Joke met René in het café zitten.’

Minke knikt. ‘Klopt. Joke komt bij ons werken als gastvrouw. Dat wordt gezellig. Zij heeft veel ervaring en praktisch voor de Nederlandse gasten dat zij ook Nederlands spreekt.’

Ze kijkt even op. ‘En... hoe is het gegaan met je moeder? Heb je al iets gehoord van de geriater?’

Wendy zucht en kijkt naar de grond. ‘Ja,’ zegt ze zacht. ‘Ze moet opgenomen worden. In een zorgvilla.’

Even is het stil. Alleen het draaien van de wasmachine vult de ruimte.

‘Ze hebben een nieuw centrum geopend in de stad, vlakbij de school waar jouw kinderen heen gaan. Met verschillende woongroepen, allemaal eenpersoonskamers en een grote gezamenlijke woonkamer met keuken. Daar werken gastvrouwen en koks, net als hier. Er is plek voor haar.’

Ze glimlacht flauwtjes. ‘Het voelt vreemd... maar ook goed. Dan zal ze eindelijk ergens zijn waar ze veilig is en ze niet meer zoals nu soms, alleen is.’

‘Ja, goede oplossing. Want jij kan niet de hele dag thuis blijven zitten toch? Dat wordt voor jou en je broers eindelijk rust.’

Even later lopen Wendy en Minke samen door de gangen van het hotel met dekbedhoezen in hun armen. De kamers ruiken naar schoon linnengoed. Terwijl ze een bed opmaakt, blijft Wendy even staan, haar hand rustend op het kussen.

‘Weet je,’ zegt ze, ‘het is alsof alles verandert. Thuis, op het werk, overal. Alsof iedereen een nieuwe plek vindt, ik straks ook hoop ik.’

Minke kijkt op van het dekbed dat ze straktrekt. ‘Ja, er is natuurlijk na die bizarre ontknoping van de afgelopen drama’s voor velen nu wat rust. Misschien is dit voor jou een tussenstation,’ zegt ze zacht. ‘Soms moet je even stilstaan om te merken waar je eigenlijk heen gaat.’

Wendy glimlacht. Buiten breekt de zon door het raam naar binnen, een warme streep over het bed. Ze voelt iets van rust. Ja, ze is hier wel in dienst, maar Minke en zij zijn al jarenlang echt vriendinnen. Het is fijn dat ze zo met elkaar omgaan.

‘Misschien heb je gelijk,’ zegt ze. ‘Misschien begint er in mijn leven iets nieuws.’

Als al het werk is afgerond, lopen ze samen naar het cafédeel van het hotel om even iets te drinken.

‘Ha, die Joke, hoe is het met jou?’

‘Hee, Wendy! Ben jij ook aan het werk? Nou, ik word jullie nieuwe collega. René heeft het me net toegezegd.’

Ze glimlacht naar de grote man uit haar geboorteland die naast haar zit. Ze hebben zojuist een heerlijk, bijna ouderwets Nederlands sollicitatiegesprek gevoerd. Beiden waren enthousiast over de mogelijkheid dat Joke het team zou komen versterken. Sinds haar scheiding van Karel heeft Joke jarenlang haar eigen dorpscafé in Limburg gerund. Cato en Chris waren na die scheiding, met hun vader meegegaan en hebben hier jaren in het grote huis in Broland gewoond.

Deze nieuwe partner, had ze leren kennen, omdat ze bij hem achter de bar een baantje had toen ze nog met Karel getrouwd was. Deze man is na enkele jaren omgekomen bij een motorongeluk. Hij had haar als erfenis het bedrijf nagelaten.

Chris was bij haar in Nederland teruggekomen, een jaar nadat Cato, zijn zusje in de Leufeldsee verdronken is. Hij en zijn opa, de vader van Joke, hadden samen de meid die Cato kapot had gepest, willen afstraffen.

Toen was achter hun rug om, de grote Haus Gröfeld brand ontstaan. Hoe die vreselijke brand was ontstaan, bleef jaren een groot raadsel. Nu is het geheim van Leufeld half februari in *Hotel Golf am See* ontluisterd.

Nora Bauer, de moeder van Klara, de meid die Cato, de dochter van Karel en Joke, zo vreselijk haatte en haar de zelfmoord in heeft gejaagd, heeft die brand veroorzaakt. Niet wetende dat er maar liefst acht jongeren op dat moment op de zolder van Haus Gröfeld aanwezig waren.

Een vaste medewerkster van Joke, die inmiddels het café van haar heeft overgenomen, zorgt nu dat het leven daar in het Limburgse café gewoon doorgaat.

Chris woont nu weer hier bij zijn vader in Broland. Joke en Karel zijn weer samen nu ook Joke hier bij Karel is komen wonen.

Gastvrijheid zit Joke in het bloed. En ze is zo gelukkig dat ze weer samen met Karel is.

Ze schakelen over op Duits, zodat Wendy het gesprek kan volgen. Die heeft in de jaren dat ze

bij René en Minke werkt al aardig wat Nederlands opgepikt, maar de regel in Hotel Golf am See is: “Duits spreken zodra er iemand bij is die het Nederlands niet machtig is.”

René neemt een slok van zijn koffie en kijkt tevreden rond in het cafédeel van zijn hotel. De namiddagzon glijdt door de grote ramen en werpt warme strepen over het houten interieur. Aan de muur hangen enkele prachtige foto’s van de bergen op canvas gedrukt. Uit elke jaargetijde.

‘Het wordt wel weer druk dit voorjaar,’ zegt Minke terwijl ze voor Wendy een kopje thee inschenkt. ‘We hebben al vijf groepen golfers geboekt voor de komende weken.’

‘Perfect,’ antwoordt René. ‘Het komt goed uit dat Joke nu beschikbaar is.’ Hij kijkt haar blij aan. ‘Ze weet heel goed hoe ze met gasten om moet gaan.’

Joke glimlacht. ‘Ach, gasten zijn overal hetzelfde. Ze willen zich welkom voelen. En een goed getapt biertje helpt altijd.’

Er wordt gelachen. ‘Welkom bij het team,’ zegt Minke liefdevol.

Buiten waait een zachte bries over het meer. Voor het eerst in lange tijd voelt Joke dat ze weer ergens thuishoort.

René staat op als hij ziet dat er gasten aan de bar gaan zitten. Moritz, de barkeeper, is nog niet gearriveerd. René is dolblij met die man, de broer van Sepp, hun chef-kok. Moritz kan niet alleen geweldige cocktails mixen, maar weet ook precies hoe hij de gasten moet adviseren over wijn of schnaps.

‘Wat hebben jullie nu afgesproken, Joke?’ vraagt Minke terwijl haar man achter de bar stapt.

‘Ga je hier werken of in de Berghut op de Weisstannebühl?’

Joke kijkt Minke met een brede glimlach aan. ‘Superleuk! In de Berghut dus. Je man wil me daar graag hebben, min of meer als leidinggevende. Zo kan hij zich hier in het hotel wat meer ontspannen en weet hij dat het daar goed draait.’

‘Dat dacht ik al,’ zegt Minke, zichtbaar tevreden. ‘Leuk voor jou, zeg. Dan kun je straks helpen bij de lunch van de skiklasjes. Onze Sofie en haar vriendin Caren geven in het weekend les aan die kleintjes. En Bolke de Beer, of beter gezegd, David is er natuurlijk ook weer bij.’

Joke knikt bedachtzaam. ‘Anton, de broer van Caren, was vroeger de vriend van Catoetje.

Ook voor hem is haar verdrinking nog altijd een groot verdriet.’

Een korte stilte valt. René schuift wat glazen recht op de bar en zucht zacht.

‘Soms lijkt het alsof dat ongeluk gisteren nog was,’ mompelt Joke verdrietig. ‘Iedere winter, als de eerste sneeuw valt, zie ik in gedachte haar weer naar de Leusee glijden.’

Minke legt haar hand op haar arm. De deur naar de keuken zwaait open. Sepp steekt zijn